ఎదురులేని మనిషి

ఎన్టీఆర్ జీవితచరిత్ర

– డా. నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

"సరే తర్వాతేమయింది?" ఒకతను కొంచెం ముందుకు జరిగాడు.

"ఏముంది? బ్రాహ్మణుడు ఎంతో మర్యాదగా రాజకుటుంబం మొత్తాన్ని ఒక అమావాస్య రోజు సాదరంగా భోజనానికి ఆహ్వానించాడు. పిల్లా, జెల్లా అందరూ రావాలని మరీ మరీ అర్థించాడు. కాదంటే మళ్ళీ రాజగురువుకు కోపం వస్తుందేమోనని అందరూ అట్టహాసంగా బయలుదేరారు. వచ్చినవాళ్ళందరికీ ఇప్పుడు మనం కూర్చున్నామే ఇక్కడే భోజనం ఏర్పాట్లు జరిగాయి. రకరకాల పిండివంటలతో అతిథులంతా భోజనాలు చేశారు. అసలే అమావాస్య. బాగా చీకటిగా వుంది. అక్కడ వెలిగించిన దీపం వెలుతురు చాలడంలేదు."

అప్పారావు భయంతో ముందుకు జరిగి కూర్చున్నాడు. అందరూ ఊపిరి బిగబట్టి వింటున్నారు. అందరి కళ్ళముందు రాజకుటుంబమంతా భోజనాలు చేస్తున్నట్టే కనిపిస్తున్నది. ప్రతి ఒక్కళ్ళు పైకి ధైర్యంగా ఉన్నారు కానీ లోపల గుండెలు పీచుపీచుమంటున్నాయి.

"భోజనాలయ్యాక చంపి ఆ బావిలో వేసాడా?" ఒక కొలీగ్ ఆత్రుతగా అన్నాడు.

"నీ ముఖం. ముందే చంపితే బావిలో కత్తులెందుకు పెట్టించడం" మరొకతను అన్నాడు.

"సరిగ్గా చెప్పావు. ఎదురుగా చంపటానికి వాళ్ళేం మామూలు వాళ్ళా? యుద్ధంలో ఆరితేరిన వాళ్ళు. బ్రాహ్మణుని ముక్కలు ముక్కలుగా నరికేస్తారు."

"మరెట్లా చంపాడో చెప్పు"

"ఏముంది ఒకళ్ళ భోజనం కాగానే 'రండి! మహారాజా ఈ గదిలో చేతులు కడుక్కుందురుగానీ. అని మర్యాదగా తీసుకెళ్ళటం, లోపల దాక్కున్న మనిషి ఆ బావిలోకి తోసెయ్యడం, కత్తుల మొనలకు శరీరాలు ముక్కలు ముక్కలు కావడం."

"బావిలోకి తోసినప్పుడు అరవలేదా" ఒకతను అడిగడు.

"అరవకుండా ఎలా వుంటారు? పెద్దగానే అరిచారు. అయితే రాజుగారొచ్చారని గౌరవంగా ఏర్పాటు చేసిన మేళతాళాలు, నృత్యగానాలకు వీళ్ళు నియమించిన మనుష్యులు ఆ నృత్యానికి ఆనందించినట్టు అదే సమయంలో పెద్ద కేకలు పెట్టడంతో ఆ అరుపు ఈ అరుపుల్లో కలిసిపోయింది. అందరూ పోవటమే తప్ప ఒక్కరూ బయటకు రాకపోయేసరికి చివరిగా రాజబంధువుకు అనుమానం వచ్చి ప్రాణభయంతో పారిపోయాడని చెబుతారు. తర్వాత బ్రాహ్మణుడు కూడా ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడని రకరకాల కథలు. బావిలో పడ్డప్పుడు కారిన రక్తం బయటకు పోవటానికి ఈ చిన్న కాలువ ఏర్పాటు చేసారని, అందుకే అది రక్తంతో తడిసి ఎర్రగా వుందని, వారి వంశంలో ఒక్కళ్ళు కూడా మిగలనందున రెడ్డి రాజుల రాజ్యం అంతరించిందని చెబుతారు."

"నిజమంతే కదా" ఒక కొలీగ్ అడిగాడు.

"ఇదే నిజమని ఎలా చెప్పగలము. దీని ఆనవాళ్ళు చూస్తుంటే దేవాలయంలా వుంది తప్ప ఇంత భయంకర సంఘటనా స్థలమని అనిపించదు. చరిత్ర ప్రకారం విజయనగర రాజుల దాడుల వలన రెడ్డిరాజుల పాలన అంతమయిందని చదువుకున్నాం కదా"

"కావచ్చు. మనవాళ్ళు ప్రతిదానికి ఒక కథ సృష్టించి ఆనందిస్తుంటారు. దానివలన వాస్తవాలెన్నో మరుగున పడిపోయాయి. కవులేమో సరిగ్గా కాలాన్ని గురించి వ్రాయలేదు. ఏమిటో మన చరిత్రకు పట్టిన గతి చూస్తుంటే బాధగా అనిపిస్తుంది" చలపతిరావు లేచి నిలబడుతూ అన్నాడు.

బృందమంతా పైకి లేచారు. బ్యాగులు భుజాన తగిలించుకున్నారు. వెళ్ళేముందు చలపతిరావన్నాడు.

"బ్రదర్ నువ్వు మాత్రం మనసు మార్చుకోవద్దు. మద్రాసు వెళ్తున్నావు అంతే. ఇంకో ఆలోచన వద్దు ఓ.కె"

"ఓ.కె" తారకరాముడు స్థిరంగా అన్నాడు.

సంకల్పం

ఇంట్లో పెద్ద దుమారం చెలరేగింది. ఎండకు వాడిన కలువల్లా ఏ ముఖంలోనూ కాంతులు లేవు. వెంకట్రావమ్మ పైకి తిరుగుతున్నా లోపల్లోపల ఆమె పడే బాధ వర్ణనాతీతం. ఇక లక్ష్మయ్య మామూలే. ఏ భావాన్నీ త్వరగా బయటపెట్టరు. ఇక తారకమ్మ పిల్లాడికి పాలిచ్చే నెపతోనో, ఏడుస్తున్నాడనే నెపంతోనో మంచం విడిచి పెట్టలేదు. అప్పటికే ఆమె కళ్ళు మంకెన పువ్వుల్లా ఎర్రగా అయిపోయాయి. తారకరాముడికేం తోచటంలేదు. ఇంతమందిని బాధించి వెళ్ళకపోతేనేం? అనే భావన అప్పుడప్పుడూ వస్తున్నా కర్తవ్యం, కొలీగ్స్‌కు ఇచ్చిన మాట మనసును గట్టి పరుస్తున్నాయి. చిన్నాయన ఏదో పోగొట్టుకున్నవాడిలా కూర్చున్నాడు. ఆయన భార్య పుట్టింట్లోనే ఉన్నది."

"అన్నా ఎందుకెళ్ళాలనుకుంటున్నావు? ఇప్పుడు మీకొచ్చిన లోటేంటి? బంగారంలాంటి ఉద్యోగం వదిలేస్తావా?"

అందరి మనసుల్లో అవేమాటలు కదలాడుతున్నా ఎవరూ సాహసం చెయ్యలేకపోతున్నారు. చిన్నాయన మాటలతో ధైర్యం వచ్చింది.

"అవున్రా నేనూ అదే అడుగుతున్నాను. ఇప్పుడు నీకొచ్చిన ఇబ్బందులేమిటి? అందరినీ వదిలిపెట్టి పోవాల్సిన అవసరం ఏముంది?" వెంకట్రావమ్మ కొచ్చే కన్నీళ్ళను పైట చెంగుతో తుడుచుకుంటూ అన్నది.

"తారకం! నీకు నిజంగా వెళ్ళాలని వుందా?" లక్ష్మయ్య మెల్లగా అన్నాడు.

తారకమ్మ భర్త ఏం చెబుతాడో అని ఆసక్తిగా, చెవులు రిక్కించి వింటున్నది.

"మీ అందరూ అడిగారు కనుక నా మనసులో మాట చెబుతున్నాను. నా బాల్యం నా కళ్ళముందే కనిపిస్తున్నది. రామస్వామి మనవడని అందరూ ఎంత గౌరవించేవారు? ఆ ఆస్తులు, అంతస్తులు ముఖ్యంగా బుల్లి ఒంటినిండా నగలు పెట్టుకుని లక్ష్మీదేవిలా తిరిగే ఆ రోజులన్నీ నాకు బాగా గుర్తున్నాయి. ఊరిలో పెద్దరైతు నాన్నగారి పరిస్థితి ఈ రోజేమిటి? తమ్ముడూ ఇంటికి పెద్ద కొడుకును కాబట్టి మీ అందరి బాధ్యతను మోయవలసిన తరుణంలో చిన్న ఉద్యోగం మనందరికీ కడుపు నింపుతుందా? జీవితాన్ని ఇంతవరకే చాలు అని సరిపెట్టుకోవాలా? ఓమహాత్ముల్లా దేశం కోసం త్యాగం చెయ్యడం లేదు. కనీసం నా తల్లిదండ్రుల కన్నీళ్ళు తుడవాలనుకుంటున్నాను. బంధువుల్లో పడిన అవమానాలన్నిటికి సరైన సమాధానం చెప్పాలనుకుంటున్నాను. నాలో శక్తి ఉండి జీవితాన్ని కుదించుకోవటం మంచి పద్ధతి కాదు. నావాళ్ళయిన మీ అందరిని సుఖపెట్టాలి"

"వద్దన్నా మా కోసమే ఈ నిర్ణయం తీసుకుంటే మాత్రం మాకు తిండికూడా వద్దు. నీళ్ళు తాగయినా నీకంటి ముందు పడుంటాం. కానీ నువ్వు లేకుండా ఒక్కరోజు కూడా వుండలేం" చిన్నాయన కళ్ళల్లో నీళ్ళు.

తారకం బాబు ఒక్క క్షణం చలించిపోయాడు. మానేద్దామా అనే ఆలోచన వచ్చింది. అది కూడా ఒక్క క్షణమే.

"నిజమే తమ్ముడూ ఈ రోజు మనవే కనుక మంచినీళ్ళు తాగి వుందాం. కాని రేపు మనకు పుట్టబోయే పిల్లలకు ఏం సమాధానం చెబుదాం? తరానికీ తరానికి అంతరముంది. మనకున్న ప్రేమ, అవగాహన మన పిల్లలకుంటాయా? అసలు మన పిల్లలకు మంచి చదువయినా మనం చెప్పించుకోగలమా, ఆలోచించు. ఈ రోజు మనం పడుతున్న ఈ బాధనే మన తల్లిదండ్రులు చూడలేకపోతున్నారు. రేపు ఈ మాత్రం కూడా మనం పెట్టగలమని అనుకోను"

"అది కాదురా! నీ ఉద్యోగం మాత్రం తక్కువయిందా? ఈరోజంటే తక్కువ జీతం కావచ్చు. ముందు ముందు ఇంకా పెరుగుతుంది కదా" వెంకట్రావమ్మ అన్నది.

"ఉద్యోగం మంచిదే బుల్లీ కానీ జీతం తక్కువ కదా? నాకంటే పదేళ్ళు ముందొచ్చిన వాళ్ళున్నారు. వాళ్ళ జీవితాలు చూస్తుంటే ఉద్యోగం మీదే విరక్తి వస్తుంది. జీతాలు చాలక అక్రమ సంపాదనకు అలవాటు పడ్డారు. సహజంగా వాళ్ళు మంచివాళ్ళే. అయినప్పటికీ పరిస్థితులలా దిగజారుస్తాయి. నేనా పనిచేయగలనా? చెప్పు బుల్లీ. అభిమానాలు అంతరంగంలో ఉంచుకోవాలి. నమ్ముకున్న ఆశయం కోసం ఎంతదూరం అయినా వెళ్ళక తప్పదు. ఇంటికి పెద్దవాడిని. ఈ ఇంటిని ఒక ఒడ్డుకు చేర్చాల్సిన బాధ్యత నామీదుంది. నా నిర్ణయంలో ఏ మార్పు వుండదు" తారకరాముడి గొంతు ధృఢంగా పలికింది. ఎవ్వరూ ఏం మాట్లాడలేకపోయారు. వెంకట్రావమ్మ మాత్రం పైకి లేస్తూ "ఇంకొక్కసారి ఆలోచించుకోరా నువ్వు. మేం అందరం సుఖపడాలని నాకు మాత్రం లేదా? నిన్ను విడిచి వుండలేనురా అదే నా బాధ" అన్నది.

"పిచ్చి బుల్లీ, కొన్నాళ్ళు ఓర్చుకుంటే అందరం ఒకే చోట వుండవచ్చు. నీ చల్లని మనసుతో ఆశీర్వదించి పంపవే. తప్పకుండా నాకు జయమవుతుంది"

"ఊ. సరేలే. మాటలతో కట్టేస్తావు. ఎప్పుడు బయలుదేరాలి? పచ్చళ్ళు అన్నీ సర్దాలిగా."

"వచ్చే సోమవారం బయలుదేరుదామనుకుంటున్నారు. అక్కడి పరిస్థితి అది ఎట్లా వుందో? దాని ప్రకారం వుండటమో రావటమో జరుగుతుంది. బహుశా తొందరలో మళ్ళీ రావచ్చనుకుంటా. అప్పుడు తీసుకెళ్తా"

"సరే భోజనాలు చెయ్యండి. తర్వాత మాట్లాడుకోవచ్చు. తారకం లేచి కంచాలు పెట్టు."

అప్పటిదాకా అటు తిరిగి ఏడుస్తున్న తారకమ్మ పవిటతో నీళ్ళు తుడుచుకుని మెల్లగా లేచింది.

తాలింఖానాలో వీరయ్య అడిగారు "తారకం బాబూ! ఏవిటి ఉద్యోగం వదిలేసి సినిమాల్లోకి పోతున్నావని అనుకుంటున్నారు నిజమేనా?"

"నిజమే గురువుగారూ ఉద్యోగానికి రిజైన్ ఇవ్వలేదు. అక్కడి పరిస్థితి ఎలా వుంటుందో చూసి తర్వాత ఇద్దామనుకుంటున్నాను. ప్రస్తుతం సెలవు పెట్టాను"

"మంచిదే ఏ పనిచేసినా నువ్వు చిత్తశుద్ధితో చేస్తావు కనుక నీలాంటి వాళ్ళు ఏ రంగంలోనయినా రాణిస్తారు. అయితే ఒక్కటి గుర్తుంచుకో. ఏపని చేసినా తప్పులేదు. కానీ అది చెడుమార్గంలో పోనంతవరకూ అదే నీ విజయానికి కారణమవుతుంది. అసలు విజయం, అదృష్టం, దురదృష్టం ఇవన్నీ ఎక్కడినుండో రావు. నీ కృషి, నైతకవర్తన, నిన్ను అందరికంటే ముందు నిలబెడుతుంది. ఈ

మాటొక్కటి గుర్తుంచుకోతారకం బాబూ ధర్మం అన్నిటికంటే బలమయింది. అదెప్పుడూ తప్పకు. నాలుగు గోడల మధ్య నేను చేసే వెధవ పని ఎవ్వరు చూస్తారులే అని అనుకోవటమే పొరపాటు. అందరిని పుట్టించిన వాడు పైన వుండి చూస్తూనే వుంటాడు. అది మర్చిపోకూడదు"

"చాలా థాంక్స్ గురువుగారూ నా ఆశయం కోసం కొత్త మార్గంలోకి వెళ్తున్న నాకు మీ మాటలు కొండంత బలాన్నిస్తున్నాయి. ఎప్పుడూ ధర్మం తప్పను. అటువంటి పరిస్థితే వస్తే మీ తారకం బాబు ఉండడు. నా స్వయంకృషితో నేను పైకి వస్తాను. నా తల్లిదండ్రులు గర్వించేలాగా నిలబడతాను."

ఆ మాటలకి వీరయ్య చలించిపోయాడు. అంత మొండి మనిషికి కళ్ళమ్మట నీళ్ళు వచ్చాయి,

"తారకం బాబూ నీలో గాంధీ లక్షణాలు చాలా కనబడుతున్నాయయ్యా. ఆయన కూడా బారిష్టరు చదవటానికి విదేశం వెళ్ళవలసి వచ్చినప్పుడు తల్లిముందు ప్రమాణం చేశాడు. మద్యం, మాంసం ముట్టనని. చివరివరకు తల్లికిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకున్నాడు. మహానుభావుడు అందుకే మహాత్ముడయ్యాడు"

"గురువుగారూ నేను అంతటివాణ్ణి కాకపోయినా ఆయన స్ఫూర్తి ఎప్పుడూ నామీద వుంటుంది."

"అందుకే బాబూ నువ్వు యాక్టరవుతావు. ఎవ్వరూ అందుకోలేనంత ఎత్తుకు నువ్వెదుగుతావు. ఇది తప్పకుండా జరుగుతుంది. అయితే నీ ప్రతి సినిమాలో సమాజానికి పనికొచ్చే అంశం వుండాలి. ఆశయం ప్రధానంగా వుండాలి. ప్రతిమాటా, ప్రతి అంశం ఉపయోగపడాలి బాబూ. సినిమాలు చూసి మారిపోతారా? అని పెట్టుకోవద్దు. ఏ మనిషి అయినా ఎప్పుడు మారతాడో చెప్పలేము. ఇన్నివేలమందికి మారిన ఆ మనిషే మార్గదర్శకుడవుతాడు" వీరయ్య ఉద్వేగంగా అన్నాడు.

"అది నిజమే గురువుగారూ! గాంధీగారు సత్య హరిశ్చంద్ర నాటకం చూసి ఎప్పుడూ అబద్ధం చెప్పనని ప్రమాణం చేసుకున్నారట. నిజమేనా? "

"అవును బాబూ! సమయానికి చక్కగా గుర్తు చేశావు. కళ మనసును ఆకట్టుకుంటుంది. మనిషిని ప్రభావితం చెయ్యాలంటే దానిని మించిన సాధనం లేదు. నీలాంటి వ్యక్తిత్వం వున్నవాళ్ళు కళాకారులయితే ఇక వేరే చెప్పేదేముంది? అంతా ఉపయోగమే"

"నా మీద మీకున్న అభిమానం నా జీవితంలో మర్చిపోను - అనుక్షణం మీ మాటలు నన్ను వెన్నుతట్టి ముందుకు నడిపిస్తాయి. ఇక వెళ్ళిరానా?"

"బేలతనమంటే నాకు గిట్టదు. కానీ తారకం బాబూ! గుండెలో ఎక్కడో ఏదో కదిలినట్టనిపిస్తుందయ్యా. కణ్వుడంతటివాడు మమకారాన్ని తెంచుకోలేకపోయాడు. 'యాస్యత్యద్య శకుంతలేతి హృదయం' అని వాపోయాడు. ఇక నేనెంత? పోయిరా బాబూ నీకంతా మేలే జరుగుతుంది"

తారకరాముడు మరోసారి గురువుకి నమస్కరించి తోటి స్నేహితులందరికి చెప్పి ఇంటికి బయల్దేరాడు.

ఇంకా ప్రయాణం రెండు రోజులుందనగా 'నేషనల్ ఆర్ట్స్ థియేటర్' నాటక బృందమంతా పోలోమని వచ్చిపడ్డారు.

"రామారావ్! నువ్వు పెట్టిన ఈ సంస్థను ఏం చేద్దామని నీ ఉద్దేశం?" ఒకడడిగాడు.

"ఏం చేసేదేముంది? మీరంతా ఉన్నారుగా నడిపించండి"

"కాదు రామారావ్! సున్నాలకు విలువ ఎప్పుడొస్తుంది. ఒక అంకె ప్రక్కనుంటేనేగా. అదే లేకపోతే ఎన్ని సున్నాలుండి ప్రయోజనం ఏమిటి?" అన్నాడు మరొకడు.

"అవును రామారావ్! అసలు హీరోనే లేకపోతే మిగిలిన వాళ్ళం వుండి లాభమేమిటి? నువ్వెళ్ళటానికి వీల్లేదు"

"నీ ముఖంలాగా వుంది నువ్వు చెప్పేది. అసలు నాటకాలు ఎందుకు వేస్తున్నాం. కళాకారులు గుర్తింపు తెచ్చుకోవటానికేగా. అది సినిమా ద్వారా అయితే మరింత పేరొస్తుంది. ఎక్కువ డబ్బొస్తుంది" శర్మ మందలించాడు.

"ఆయన సినిమాల్లోకి పోతే ఆయనకు లాభం? ఇంతమంది బజారున పడమా? సినిమాల్లో నిలదొక్కుకోవాలి. పేరు రావాలి. అప్పుడు కదా డబ్బు సంగతి. ఇక్కడయితే ఉద్యోగం చేసుకుంటూ నాటకాలాడుకోవచ్చు. ఎలా వుంది నా ఆలోచన" ఒకడు కళ్ళెగరేశాడు.

"ఏడ్చినట్టే వుంది. మన బృందంలో ఒకడికి మంచి అవకాశం వస్తే ఉత్సాహపరిచి పంపాలిగాని, ఇలా దిగలాగకూడదు నాయనా" నాటక ఫక్కీలో మరొకడన్నాడు.

"కాదురా. అసలు నిజాన్ని మీరంతా మర్చిపోయారు. రామారావు లేకపోతే మన నాటకాలు ఎవరు చూస్తారు? మన కళా సంస్థకు ఇక జాతీయ బహుమతులు ఎలా వస్తాయి? ఆడవాళ్ళు అసలు రారురా, ఈ సంస్థ పని అయిపోయినట్లేరా" ఆపుకోలేక భోరున ఏడ్చాడు అతడు.

తారకరాముడు భుజం మీద చెయ్యేసి -

"అరేయ్! ఏమిట్రా ఇది. మీరు నా అంత యాక్టర్లే. నాకంటే మంచిగా నటించగలిగిన వాళ్ళు మీలో ఎంతమంది లేరు. మన శర్మ, జగ్గయ్య ఎంతమంచినటులు. ఊరికే బాధపడకురా. మన పరిషత్తు ఎప్పటికీ బాగానే ఉంటుంది."

"అయితే నువ్వు పెద్ద యాక్టరయ్యాక మమ్మల్ని కూడా తీసుకెళ్తావా" ఆశగా అడిగాడు సహనటుడు.

"తప్పకుండా భగవంతుడి దయవలన అంత నటుడిని కావాలేగానీ సాధ్యమయినంత వరకు మీ అందరిని తీసుకెళ్తాను సరేనా?"

"ఒక పనిచేద్దాం రామారావ్. మనకళా సంస్థను మద్రాసులో పెడితే ఎలా వుంటుంది? సినిమాలుంటే చెయ్యొచ్చు. లేనప్పుడు నాటకాలెయ్యొచ్చు" ఒక నటుడున్నాడు.

"ఎంతమంచి తెలివిరా నీది. నీ బుర్రను అమెరికా పంపొచ్చు. అంతరిక్షనౌక కనుక్కోవటానికి. అక్కడ సినిమాలుంటే నాటకాలు ఎవరు చూస్తారు? ఒకవేళ చూసినా మనకు సరిపడా డబ్బు ఎక్కడినుండొస్తుంది? మన ఇల్లు పొలాలు తాకట్టు పెట్టుకుని సరదాగా ఒక సంవత్సరం ఉండొద్దాం సరేనా. తిక్క ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి తారకరాముడిని సంతోషంగా పంపిద్దాం. ఆదివారం మన కళాసమితి తరపున రామారావుకు చిన్న టీ పార్టీ ఏర్పాటు చేద్దాం" జగ్గయ్య చెప్పాడు.

అందరూ పైకి సంతోషంగానే వున్నట్టు అనిపించినా లోపల బాధగానే ఉంది వాళ్ళందరికి. భవిష్యత్తు ప్రశ్నార్థకంగానే కనిపిస్తున్నది. ఏది ఏమయినా నిండు మనస్సుతో తారకరాముడిని మద్రాసుకు పంపటానికి కుటుంబ సభ్యులు, సహనటులు అంతా సిద్ధపడ్డారు.

వీడ్కోలు

రామయ్య రాకతో కథ మళ్ళీ మొదటికొచ్చింది. తారకరాముడింటికి వచ్చేసరికి చెప్పవలసిందంతా చెప్పారు. ఆయన తాపీగా అందరి మాటలు విన్నాడు. లోపల్లోపల ఆయనకు కూడా బాధగానే వుంది. బంగారంలాంటి ఉద్యోగం, రాకరాక వచ్చింది. ఇది వదులుకుంటే ముందు మాటేమిటి? అయినా ఆ భావాన్ని పైకి కనపర్చడంలేదు. కొడుకు ఏది చేసినా ఆలోచించి చేస్తాడనే అభిప్రాయం ఉన్నది.

"ఇంతకీ ఈ ఆలోచన ఎవరెక్కించారు?"

"ఏమో బావా! మొన్న ఆఫీసువాళ్ళతో కొండవీడు వెళ్ళొచ్చాడు. అప్పటినుండి ఇదీ వరస" వెంకట్రావమ్మ ముక్కు చీదేస్తూ అన్నది.

"ఏమ్మా తారకం నువ్వు మాట్లాడవేమిటి?"

ఆమె పాపం బాధను ఆపుకోలేక ఏడ్చింది.

"బాధపడకమ్మా! మీ ఆయన పెద్దహీరో అయితే సుఖపడేది నువ్వే కదా"

"ఆయన దూరంగా వెళితే నాకు సుఖమేంటి మామయ్యా, కాపరానికొచ్చాక ఇంతవరకు ఆయన్ని విడిచి ఒక్కరోజు కూడా వుండలేదు" ఆమె మళ్ళీ ఏడ్చింది.

"ఊరుకోమ్మా, ఊరుకో. మీ ఆయనకు నువ్వే చెప్పొచ్చుకదా - వద్దని"

"నేనా? అమ్మో నాకు భయం"

"మరెవరు చెబితే మాత్రం వింటాడు. ఆయన అనుకున్నది అనుకున్నట్టే జరగాలి"

"కాదు మామయ్యా! మీరు చెప్పండి వింటారు"

"సరే చూస్తా, వింటాడనుకోను"

"అదిగో ఆయనొస్తున్నారు" గబగబా లోపలికెళ్ళింది తారకమ్మ.

"పిచ్చిపిల్ల మా నందమూరి ఆడపిల్లల్లా గడుసుతనం లేదు. మెతకపాపం" అనుకున్నారాయన.

తారకరాముడు లోపలికొస్తూనే రామయ్యని పలకరించాడు.

"బుల్లీ. మంచి టీ తీసుకురా" కేకపెట్టాడు.

"టీ సంగతి తర్వాత. ముందు మద్రాసు సంగతి మాట్లాడు" రామయ్య డైరెక్టుగా రంగంలోకి దిగాడు.

"అదేనాన్నా! ఒక్కసారి చూసొద్దామని"

"ఏమిటి మద్రాసా?"

"కాదు నా అదృష్టాన్ని. కలిసొచ్చిందా పెద్ద యాక్టరు కావచ్చు. లేదా తిరిగి రావచ్చు"

"తిరిగొచ్చాక ఇక్కడేముంటుంది? ఉద్యోగాలు అంత తేలిక కాదుగా?"

"అదికూడా ఆలోచించే నిర్ణయం తీసుకున్నాను. ముందు రెండు నెలలు సెలవు పెడుతున్నాను. 'లాసాఫ్ పే' మీద. ఈలోపే దాదాపు తేలిపోతుంది. లేదా మళ్ళీ వచ్చి ఉద్యోగంలో జాయినవుతాను. దీనికోసం పెద్ద బాధపడేదేమీలేదు" టీ తాగుతూ అన్నాడు.

"నీకోసం అక్కడ సినిమాలు రడీగా వుండాలిగా. రెండు నెలల్లోనే ఎట్లా తెలుస్తుంది?" రామయ్య టీ కప్పు కిందపెట్టాడు.

"సంవత్సరం క్రితమే పుల్లయ్య అడిగారు. యల్.వి.ప్రసాదు రమ్మన్నారు. అందువలన వెళ్ళగానే దొరకొచ్చు."

"సరే జాగ్రత్త. నటన వృత్తిగా నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు. నా తృప్తికోసమే నాటకాలు వేసాను. అనుకోకుండా నీకు ఈ కళ అబ్బింది. ఎందుకో? ఏమో రేపు నిజంగా నువ్వొక గొప్ప నటుడివై సినిమాల్లో రాణిస్తే సంతోషమే. లేకపోతే అన్నివిధాలా దెబ్బతింటాం"

"నాకు తెలుసు నాన్నా! రైతుగా భూమి దున్నకోవడం, ఉద్యోగం ఇవన్నీ విధి నిర్ణయం ప్రకారమే జరుగుతున్నాయి. లేకపోతే నేను నటుడిని కావటమేమిటి? అందువలన జరగాల్సిందేదో ఉన్నది. చూద్దాం. నాకిది చాలు అని సరిపెట్టుకోవటం పౌరుషవంతుల లక్షణం కాదు."

"అదీ నిజమేననుకో. కానీ నీ భార్య వెళ్ళొద్దని చెప్పమంటున్నది"

"తారకమా?" తారకరాముడాశ్చర్యంగా అన్నాడు.

"అవును. కావాలంటే కనుక్కో"

అప్పటి సాంప్రదాయం ప్రకారం పెద్దవాళ్ళముందు భార్యాభర్తలు మాట్లాడుకోవడం చాలా తక్కువ. అందుకే తారకరాముడు మొహమాటపడ్డాడు.

"సరే. తర్వాత అడుగుతాలే. బుల్లీ అన్నం పెట్టు"

రామయ్య కూడా పైకి లేచేసరికి అత్తాకోడళ్ళు నిరాశపడ్డారు. ఆ సంభాషణ అంత తేలికగా ముగుస్తుందనుకోలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments